

Ještě
jedna
americká
soda

Steve Fisher

Přeložil Jan Valeška

Ještě jedna americká soda

Steve Fisher

Přeložil Jan Valeška

OBSAH

V ČESKU

10 signálů, že jste Čech
Nejnovější poznatky českých anket
Praha 1 uvažuje o zákazu vstupu Čechů na Václavské náměstí
Tak ještě jednou, jak se vlastně jmenujete?
Česká rapsodie
Česko hledá superpolitika
Moje báječná, levná letní dovolená bez stresů

V LASCE

Zamilovaní psychologové
Nedokážu ti přestat vyznávat lásku
Lásky čas
Na šikmé ploše klid
GPS – speciální verze pro řidičky namluvená vlastním manželem
Rozvodový rozvrh

V RODINĚ

Několik otázek, které byste si měli položit, než se rozhodnete mít děti
Vaše novorozeně vám chce něco říct
Tahle dovolená by mohla být mnohem příjemnější, kdybychom všichni předstírali, že si ji náramně užíváme
Můj hypotetický záchranný kruh
Tak vy jste ten mladý muž, o kterém jsem toho už tolik slyšel!
Jaká matka, taková dcera

V PRÁCI

Pracovní nabídka snů, kterou můj syn nikdy nedostane
Vítejte ve firmě!
Výsledky zaměstnanecké ankety
Jste ve stresu? Udělejte si tenhle test a uvidíte!
Petr se přidává k týmu
Bankomat se bojí o práci
Nejnovější zprávy z Impéria

V TECHNOLOGII

Moje selfies
Textovka od Jirky
Windows 10 nabízí širokou škálu nových vzrušujících systémových chyb
Normy facebookové komunity platí i pro seniory
Hvězda YouTube končí na odvykačce
Stížnosti budoucnosti

ATD.

Psí historky
Kapuletové a Montekové na dovolené
Theodóros zpochybňuje existenci Dia
Extrémně obézní rodina na nákupech
Ples zbabělců

Celonárodní den slušnosti
Kapitánovo hlášení z pilotní kabiny
Pár slov od vašeho číšníka
Deník včelaře
Tak už se netrap. Tvoje chyba to není.
Jaký to má smysl?

V ČESKU

10 signálů, že jste Čech

1. Dokážete si tenhle text bez problémů přečíst. Vzhledem k tomu, že je text v češtině, tedy v jazyku, kterým mluví pouhých 0.14% světové populace, tak pokud ho čtete a rozumíte mu a pokud ovšem nepatříte mezi těch pár tisíc zahraničních přistěhovalců, kteří si dali tu práci, aby se česky naučili, pak je zjevné, že jste Čech.

2. Máte zájem si tenhle text přečíst. Pokud vás zaujal název tohoto textu a přiměl vás si ho přečíst, je obrovská pravděpodobnost, že jste Čech. To proto, že s velmi malým procentem výjimek, je lidem na celém, širém světě téma Čechů úplně volný. Když lidé v cizině uslyší, že je někdo Čech – například Jarda Jágr, jejich první reakcí obvykle je: “No, dobrý, ono je to jedno.” Jejich druhá myšlenka pak obvykle následuje: “Páni. Vsaším se, že je rád že z tý český díry vypadl, ať už je to kdekoliv.”

3. Už vás text dopálil, ale čtete dál. Ve skutečnosti doufáte, že to bude ještě horší. Fakt, že to napsal Američan, je sám o sobě otravný, ale současně i trochu přitažlivý. Nezáleží na tom, že je text urážlivý. Nejvíc přec záleží na tom, že je to o vás! Je vzrušující stát se středem pozornosti. *Prosím, říkáte si v duchu, ať ten chlápek napíše o Češích něco naprosto pobuřujícího. Já se neurazím. Doopravdy. Vždyť já mám úplně stejný pocit!*

4. Čtete text někomu přes rameno. Cestujete v metru, tramvaji nebo autobuse a když jste zaslechl, že se ten člověk vedle vás na veřejnosti nahlas směje, bylo to tak neobvyklé, že jste se rozhodl mrknout se mu přes rameno a zjistit, co to vlastně čte. A pak jste začal číst taky, dokud...

5. Právě jste zjistil, že to s vámi tomu člověku přes rameno čte ještě někdo. No jo, tak dobrá, je to trochu neslušné, ale nemůžete se přece tomu člověku divit. I vy jste se smáli na veřejnosti nahlas. To je podivné, tedy jestli jste doopravdy Čech... což vy jste, že ano? Jistě, že jste. Tak se seberte. Rozhlédněte se kolem. Všichni na vás zírají.

6. Všichni na vás zírají. Tak fajn, už nezírají, ale to jen proto, že jste se na ně sám/sama podíval a oni se začali dívat jinam. Pamatujte si, není to žádná paranoia, pokud vás všichni skutečně chtějí dostat.

7. Musíte přestat text na chvíli číst, potřebujete se vyčurat. No, však víte, těch piv bylo, co?

8. Rádi byste někoho zabili, ale víte, že to nikdy nedokážete. Na to jste příliš velký slušňák. Jste v podstatě spořádaný, vychovaný, mírný a tolerantní člověk. Ale heleďte, každý přece může mít své sny, nemám pravdu? Třeba o tom, jak někomu zaseknete sekyru rovnou do čela? Páni ten si to zasloužil! Ne, stop. Na tohle byste neměli ani pomyslet. Co takhle jed? No fajn, to by šlo. Byl to jen takový nápadíček. Příště, až toho člověka uvidíte, řeknete jen “Brýden!” s takovým tím ironický tónem.

9. Vy přece víte, jak říct “Brýden!” takovým tím opravdu ironickým tónem. S tou správnou intonací – s použitím hlubšího hlasu, než je váš obvyklý, a s polknutím první slabiky – dokážete své “Brýden!” přeměnit v ledově zatracující “Jdi do hajzlu, ty hnusnej smrade!”

10. Část vašeho já si přeje, aby byl tenhle seznam delší, ale druhá vaše část se už smíruje s tím, že delší nebude. Heleďte se, takhle se přece věci vždycky mají. Musíte brát život, jaký doopravdy je. A pamatujte si, každý konec znamená i začátek něčeho nového. Pravděpodobně ještě blbějšího.

Nejnovější poznatky českých anket

Tři z deseti pracujících Čechů a Češek od 25 do 65 let trpí depresemi, hrozbu vyhoření cítí 34 procent lidí. Ukázal to výzkum psychiatrické kliniky 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy a agentury STEM/MARK. – ČTK, 30. dubna 2015

K dalším zajímavým výsledkům průzkumu patří následující zjištění:

Čtyři z deseti Čechů ve věkové skupině 25-65 sdělili tazateli, který je vyzval k účasti na průzkumu, aby "vodprejsk'".

Pět z deseti Čechů ve věku 25-65 se domnívá, že těch pět ostatních dotazovaných budou asi pěkní kretění.

Kolem 70% českých žen ve věku 45-60 tvrdilo, že jim je mezi 40 a 55.

Jeden z deseti Čechů pokládal sklenici za "zpoloviny plnou", tři ji označili za "poloprázdnou" a zbývající odpověděli, "Co na tom záleží? Hele, dej mi ještě jednoho panáka".

Na dotaz, zda Miloš Zeman vykonává svůj prezidentský úřad řádně, šest z deseti Čechů vyprsklo v nekontrolovatelném záchvatu smíchu.

Na dotaz, zda si myslí, že by se měla marihuana v Česku legalizovat, osm z deseti Čechů ve věku 18-25 se bez přestání hihňalo.

Přibližně 85% českých školáků ve věku 6-16 doufá, že ve školní jídelně dneska nebude k obědu ryba.

Na dotaz, proč slavíme 17. listopad, devět z deseti českých školáků prohlásilo, "Noo... Snad proto, že se nejde do školy?"

Sedm z deseti českých šestáků souhlasí s tvrzením: "Tři pětiny otázek z matky jsou lehký, ale těch zbývajících 20% to je fakt hlavolam".

Osm z deseti českých rodin má pocit, že poslední dobou mají moc často kuře.

Osm z deseti českých matek říká, "Dobrá, jak chcete! Kuře dneska mít nemusíme! Mně je přece jedno, co jíme, pokud ovšem někdo z rodiny navrhne, co si dáme místo kuřete! Už mně nebaví být v rodině jediná, kdo musí pořád vymýšlet co k večeři!"

Osm z deseti českých otců říká, "Hele, děti, radši se sebereme a půjdeme na pizzu a mámu necháme doma, aby se uklidnila".

Téměř 100% českých manželů odpovědělo kladně na otázku, zda se pravidelně dívají na porno.

Téměř 100% českých manželů odpovědělo "ne", když jim stejnou otázku položily jejich manželky.

Devět z deseti českých žen ve věku 18-30 doufá, že nebudou ve stáří jako jejich matky.

Osm z deseti českých žen ve věku 30-45 se obává, že se už začínají svým matkám podobat.

Sedm z deseti českých žen nad 50 přiznalo, že jsou už v podstatě jako jejich matky; zbytek to buď štválo, nebo byly příliš opilé, aby na otázku srozumitelně odpověděly.

95% českých babiček ve věku 70-90, kterým průzkumová agentura zavolala s žádostí o účast v anketě, bylo zklamáno, když slyšely telefon. Doufaly, že jim konečně volá některé dítě.

Tři z desíti českých babiček tvrdí, že za komunismu se jim žilo líp, protože je tak nebolely nohy.

Po skončení dotazování 100% českých babiček požádalo tazatele či tazatelku, zda by si nedal nebo nedala kousek bábovky, kterou právě dopekly, protože jim jinak bábovka ztvrdne.

Praha 1 uvažuje o zákazu vstupu Čechů na Václavské náměstí

Nevzhlední občané jsou dalším cílem pokračující kampaně zkrášlování centra města.

PRAHA – Po nedávných omezeních automobilového provozu na Václavském náměstí a uzavření jeho tradičních leč "laciných a nevkusných" stánků na občerstvení uvažuje nyní radnice Prahy 1 o dalším kroku ve svých snahách o zkrášlování náměstí, a to o úplném zákazu vstupu občanů české národnosti na Václavák.

"Onen všudypřítomný český živel na náměstí se již vymyká kontrole," komentuje celou situaci mluvčí radnice. "Jsou prostě *všude* – na ulicích, na chodnících, v obchodech a restauracích, neustále se hrnou z východů metra na náměstí a derou se do tramvají či se z nich valí ven."

"Pro turisty je takový pohled zneklidňující," dodává mluvčí radnice. "Návštěvníci našeho hlavního města, zejména turisté ze západních zemí, jsou nesmírně zmatení vzhledem české populace s jejími podivnými slovanskými rysy obličeje. Jiná věc je, když občan západních států občas zahlédne podivně vyhlížejícího Čecha či Češku během profesionálního tenisového klání či hokejového zápasu. Ale dívat se na tisícovky takových jedinců najednou je vskutku alarmujícím zážitkem, zejména v zimě, kdy si neustále utírají své podivně rostlé nosy do kapesníků."

"Pro návštěvníky ze západu je dost nepříjemné dívat se na všechny ty Rusy procházející se po náměstí," pokračuje mluvčí radnice, "ale bohužel s tím nic dělat nemůžeme, neboť Rusové patří k největším zdrojům našich příjmů z turismu."

Podle mluvčího jsou další příčinou znepokojení cizích turistů ony nezvyklé zvuky, které Češi při používání své mateřštiny vydávají. "Jejich časté vyslovování hlásky *ř* je pro naše zahraniční hosty obzvláště matoucí," vysvětluje mluvčí. "Mnozí turisté se totiž mylně obávají, že takto mluvící Češi mají nakažlivou chřipku."

Představitelé Prahy 1 připouštějí, že změnit náměstí na "zónu bez českého elementu" nepůjde přes noc. K dočasným opatřením, o nichž radnice nyní uvažuje, patří povolení pro vstup na náměstí pouze pro vybrané skupiny Čechů, ale jen pro komerční účely jako je maloobchodní činnost či dodávky zboží. "Ovšem v dlouhodobém horizontu," prozradil jeden úředník radnice, "se budeme snažit, aby obchodní aktivity na náměstí přešly do rukou atraktivněji vyhlížejících prodejců z takových zemí jako jsou Francie a Itálie či oblastí jako Karibik."

Dalším navrhovaným dočasným opatřením je snaha vypořádat se s estetickými problémy na náměstí, které jsou způsobeny obecně nízkým módním povědomím české populace. Zvláštní omezení by například zakázala českým seniorům nosit čepice tzv. "leninky" a mladíkům mířícím do Lucerny oblékat k šatům do tanečních bílé ponožky. Navíc, byť by tato podivnost mohla být i nadále legálně tolerována, budou pokračovat usilovné snahy odradit případný český živel na náměstí od nošení oděvů fialové barvy, zejména mužských kalhot.

Zástupci radnice vyjadřují uspokojení s dosavadním postupem zkrášlování náměstí. "Václavské náměstí je již čistší a upravenější," prohlásil jeden radniční úředník, "a vrací se sem onen starý dobrý genius loci bez těch nehezkých stánků prodávajících klobásy. Mimoto si lidé stále mohou dopřát kvalitní rychlé občerstvení v takových tradičních pražských stravovacích zařízeních jako jsou McDonald's a Starbucks."

I když navrhovaný zákaz vstupu na Václavák mnohé Čechy rozčílil, většina obyvatel hlavního města zachovává klasický český přístup lhostejnosti a fatalismu. "Upřímně řečeno, mně je to dost fík," prohlásil pán středního věku na dotaz týkající se probíhajících změn na náměstí. "Chodíval jsem na Václavák hlavně do Koruny na gáblík či do bijáku, do Blaníku nebo do Paříže. Ale ty už tam nejsou. Až donedávna mě na náměstí lákaly jen a pouze ty špicový klobásy a nějaký to pivčo ve stáncích. Ale tohle už je taky pryč."

Pak dotázaný jen ukázal prstem na žluté skvrny od hořčice na svých fialových kalhotách a dodal "Myslím, že tohle jsou už jediný vzpomínky na to, jaký to tu kdysi bývalo."

Tak ještě jednou, jak se vlastně jmenujete?

Všichni máme své chyby a slabosti. Jedna moje slabá stránka je pamatováka na jména, když se s někým poprvé setkám. Jsem skutečně případ. Možná jsem v těchto situacích příliš rozpačitý. Když mi někdo někoho představuje, bojím se, jestli na něj udělám ten správný dojem, a tak se věnuju víc tomu, co říkám já, než slovům toho druhého.

Ale někdy je kupodivu snazší zapamatovat si jména lidí tady v Česku. Je to proto, že je musím často žádat, aby své jméno pětkrát či šestkrát zopakovali, než to zvládnou. Tohle se stává hlavně v nočních klubech s opravdu hlasitou hudbou. Takový rozhovor pak obvykle probíhá asi takhle:

“Ahoj, jsem Steve.”

“Čau, jsem Jana.”

“Ahoj, Anno.”

“Ne, Jana.”

“Hana?”

“Jana!”

“Aha, Jana! Promiň. Fajn. Hele, bydlíš tady v Praze, Jano?”

“Ne, jsem z Horažďovic.”

“Ražovic?”

“Horažďovic.”

“Oražovic?”

“Horažďovic.”

“Jo tak, no fajn. A co tady ta tvá kamarádka?”

“To je Hana.”

“Á, Jana, jako ty.”

“Ne, je to Hana.”

“Anna?”

“Hana!”

A potom, když se zeptám Jany a Hany, jestli jsou samy nebo na někoho čekají, řeknou mi že na “Pavla a Petra.” Česká jména člověka někdy pěkně matou, ale já na 100 procent vím, že Pavla a Petra jsou jména ženská, takže teď mám dojem, že je tu šance na rande se *čtyřmi* děvčaty

najednou..., dokud se neobjeví Pavel a Petr. A tak jsem zase na nule. Znova mě dostalo to zkurvený český skloňování!

Tak jdu zpátky k baru, kde jsem si před chvilkou povídal s nějakými chlápky, které jsem tu potkal.

“Ty holky, co sis s nima povídal, byly docela kočky,” povídá jeden. “Daly ti telefonní číslo?”

“Ne, Marku, nedaly.”

“Jsem Mirek.”

“Promiň, Mirko.”

“Neříká se Mirko. Říká se Mirku. Mirko řekneš holce, která se jmenuje Mirka.”

“Promiň, Mirku. Tak dobrá, Mirka je ženská. Ale před chvílí si mluvil o někom, kdo se jmenuje Jirka. To je taky ženská?”

“Ne, to je chlap.”

“Mirka je ženský jméno, ale Jirka je mužský. No fajn, myslím, že to nějaký smysl dává... do jistý míry. A Jitka?”

“Ženská.”

“A Jenda?”

“Mužskej. Jenda je přezdívka Jana.”

“Já myslel, že se Janovi říká Honza.”

“Taky.”

“Do prdele.”

Pak jsem dostal na mobil zprávu od někoho z mých kontaktů. “Mám tu zprávu od někoho, kdo se jmenuje Miša,” povídám Mirkovi. “Je to chlap, nebo ženská?”

“Mohlo by být obojí,” povídá on.

Pane na nebi! Už si začínám myslet, že bych možná vůbec neměl chodit mezi lidi.

Česká rapsodie

Je jaro a s ním přichází období svateb. Miluju svatby. Vždycky je příjemné sledovat dva lidi, kteří se milují a chtějí spojit své životy. Jak romantické. Jak inspirativní. Jaká nádhera.

Ovšem návštěva svatby tady v Česku přináší jednu zvláštnost až podivnost. Myslím tím svatební hudbu. Nebo spíš jednu určitou skladbu.

Byl jsem už na svatbách na různých radnicích po celé Praze a zdá se, že v hudební nabídce žádné svatební síně v hlavním městě nechybí skladba “Bohemian Rhapsody” od rockové skupiny Queen. A mí přátelé, kteří se tu ženili a vdávali, často zvolili pro svůj svatební obřad právě tuhle písničku.

Doufám, že si rozumíme. Queeni byli skvělá skupina. O tom není pochyb. Freddie Mercury byl báječný muzikant. Jsem si taky jistý, že Češi jsou náležitě hrdí na to, že jeden z největších hitů skupiny má v názvu výraz spojených s jejich domovinou. Spolu se slovem “rapsodie” se zdá, že by skladba mohla být šitá na míru takové radostné události jako je svatba. Jenom podezírám své české přátele, kteří si píseň vybrali jako hudební doprovod nejdůležitějšího dne svého života, že tak úplně přesně nepochopili, o čem anglický text písničky vlastně je.

Pamatuju si, kdy jsem poprvé slyšel “Bohemian Rhapsody” na svatbě tady v Čechách. Bylo to právě v okamžiku, kdy si novomanželé slibovali věrnost a už už se chystali se políbit. Láskyplným pohledem se zahleděli jeden druhému do očí, zatímco Freddie Mercury spustil:

*Mami, právě jsem odbouch' chlápka
Dal jsem mu hlaveň k spánku
Stisk' spoušť a už měl na kahánku
Mami, život mi právě začíná
A já to všechno takhle zahodil*

Jaká romantika. Novomanželé se líbají a pak se – se šťastným výrazem ve tváři – obracejí k usmívajícím se rodinným příslušníkům a dalším gratulantům, zatímco Freddie jede dál:

*Už je pozdě, můj čas je tu
Mám z toho husí kůži
Celý tělo v jednom ohni
Sbohem, všichni, musím jít
Nechat vás tu a kouknout pravdě do očí
Mami, ach jo, nechce se mi umřít
Někdy si přeju, abych se vůbec nenarodil*

No, přiznám se vám, že v tomhle momentě jsem měl problém zachovat dekorum. Možná, že jsem se začal i trochu hihňat, protože moje česká manželka, která tehdy ještě anglicky taky moc neuměla, do mě šfouchla loktem a zašeptala, “Nech toho! Jsme na svatbě! Je tu snad něco k smíchu? Nebo sis před obřadem ubalil jointa?” Nemohl jsem jí to vysvětlovat. Musel jsem se zaujetím hledět na šťastný pár a poslouchat Freddieho:

*Lehce nabyl, lehce pozbyl, pustíte mě
Aláhu! Ne, nepustíme
Pustíte mě
Nepustíme*

*Tak mě pusťte
Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne
Mami, maminko, maminečko, pusť mě!*

Přirozeně jsem si v duchu říkal: “Pusť mě? Ale vždyť jste se právě vzali!” Pak se svatebčané roztleskali, novomanželé se k sobě opět přitulili, láskyplně se u oltáře objali a Freddie se rozeřval:

*Myslíš, že na mě můžeš házet kameny a plivat mi do očí
Že mě můžeš milovat a nechat kata, až se ke mně otočí
Ale, zlato. To mi přece neuděláš
Musím odsud
Musím hned vypadnout*

Přesně tohle napadlo i mě. Musel jsem ze svatby odejít, dřív než bych se skácel smíchy. Naštěstí, po dalším drsném kytarovém rifu se Queeni už propracovávali k finále. Zbývala jen závěrečná slova písně “Bohemian Rhapsody,” která vskutku dokonale zachycují základní pocity novomanželského páru, který si vzájemně slibuje nehynoucí věrnost, dokud je smrt nerozdělí:

*Na ničem nesejde
Vždyť to každej vidí
Na ničem nesejde
Mně tedy ne*

Nádhera, co? Chcete kapesníček?

Ne, vážně, můžu něco navrhnout všem českým párům, které si plánují veselku a které doopravdy milují písničky Queenů? Co takhle dát si místo “Bohemian Rhapsody” třeba takovou pecku jako “I Was Born to Love You” nebo “Love of My Life” či “You Take My Breath Away.” Jsou pro tento účel fakticky mnohem vhodnější.

A ještě mám doporučení pro všechny, kdo si plánujete svatbu nebo kdo chcete na nějakou svatbu jít. Než vyrazíte, nedávejte si jointa. Doopravdy, není to dobrý nápad.